

ÎNCHEIERE

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ilinca Gladciuc,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vasile Crețu împotriva Ilincăi Gladciuc cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 02 mai 2017, prin care a fost admis apelul declarat de către Vasile Crețu, casată hotărârea Judecătoriei Briceni din 25 noiembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 01 noiembrie 2016, Vasile Crețu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ilincăi Gladciuc cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Briceni din 16 ianuarie 2013 s-a dispus înregistrarea în Registrul de stare civilă și certificatului de naștere nr. NA-VI 1413422 al minorei XXXX XXXX, născută la XXXX, la rubrica „tată” pe Vasile Crețu XXXX, precum și încasarea din contul său în beneficiul pârâtei a pensiei de întreținere a copilului minor XXXX XXXX, în mărime de 1/4 din salariu și alte venituri lunar, pînă la atingerea majoratului.

Menționează că, situația sa materială s-a schimbat, deoarece din terenul agricol pe care îl prelucra, practic nu avea nici un venit, motiv din care, a fost nevoit să-l înstrăineze, mai mult, nu este angajat în câmpul muncii și nu dispune de alte venituri, astfel, este în imposibilitate de a achita pensia de întreținere a copilului minor în cuantum de peste 1000 lei lunar.

Invocă că, conform informației Biroului Național de Statistică, reieșind din domiciliul copilului și vârsta acestuia, suma necesară pentru întreținerea copilului minor este de 1 347 lei, iar conform prevederilor art. 58 din Codul familiei, părinții au drepturi și obligațiuni egale față de copii indiferent de faptul dacă sunt născuți în căsătorie sau înafara ei, dacă locuiesc împreună sau separat.

Astfel, prin prisma prevederilor art. 76 din Codul familiei și conducându-se de informația Biroului Național de Statistică, consideră că, urmează a fi modificat cuantumul pensiei de întreținere a copilului minor.

Solicită modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor stabilită prin hotărârea Judecătorei Briceni din 16 ianuarie 2013 și încasarea de la Vasile Crețu în beneficiul Ilincăi Gladciuc a pensiei de întreținere a copilului minor XXXX XXXX, născută la XXXX în suma bănească fixă în cuantum de 674 lei lunar, până la atingerea majoratului copilului.

Prin hotărârea Judecătorei Briceni din 25 noiembrie 2016 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, prin hotărârea Judecătorei Briceni din 16 ianuarie 2013 a fost dispusă înregistrarea în Registrul de stare civilă și certificatul de naștere nr. NA-VI 1413422 al minorei XXXX XXXX, născută la XXXX, la rubrica „tată” pe Vasile Crețu, totodată și a fost încasată de la Vasile Crețu în beneficiul Ilincăi Gladciuc pensia de întreținere a copilului minor XXXX XXXX, în mărime de 1/4 din salariu și alte venituri lunar, până la atingerea majoratului, începând cu 19 iunie 2013.

Totodată, prima instanță a reținut că, reclamantul a achitat pensia de întreținere a copilului minor începând cu 19 iunie 2013 până în luna noiembrie 2016 în mărimea stabilită de instanța de judecată.

Prima instanță a mai reiterat că, faptul neangajării reclamantului la un loc permanent de muncă și nedeținerea cotei de teren nu poate fi apreciat ca schimbarea situației sale materiale, mai mult, acesta nu a prezentat probe ce ar demonstra că, starea materială sau familială a lui sau a părții s-a schimbat comparativ cu situația din 16 ianuarie 2013, când a fost emisă hotărârea de încasare a pensiei de întreținere a copilului minor, făcând trimitere la prevederile art. art. 74 alin. (1), 75 alin (2), 76 alin. (1) și (2) și art. 110 din Codul Familiei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 02 mai 2017 a fost admis apelul declarat de către Vasile Crețu, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă și a fost încasată de la Vasile Crețu în beneficiul Ilincăi Gladciuc pensia pentru întreținerea copilului minor, XXXX XXXX, născută la XXXX, în sumă bănească fixă în mărime de 800 lei lunar, din momentul pronunțării deciziei și până la atingerea majoratului copilului sau schimbarea situației părților.

Instanța de apel, modificând cuantumul pensiei de întreținere a copilului minor de la 1/4 din salariu și/sau alte venituri lunar la 800 lei, și-a argumentat concluzia prin faptul că, conform informației eliberate de către Biroul Național de Statistică cu privire la valoarea minimului de existență, la data de 09 august 2016, pentru un copil în vârstă de la 1 la 6 ani în localitățile rurale este de 1 346,9 lei, iar conform prevederilor art. art. 18 alin. (1) și 27 alin. (2) din Convenția internațională din 20 noiembrie 1989 cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, ambii părinți au datoria de a compensa cheltuielile pentru întreținerea copilului minor.

În acest context, instanța de apel a reiterat că, suma de 800 lei este mai mare decât jumătate din minimul de existență pentru un copil cu vârsta între un an și șase ani din localitățile rurale, iar Vasile Crețu nu dispune de salariu și/sau venituri

regulate comparativ cu perioada când a fost pronunțată hotărârea Judecătorei Briceni privind încasarea pensiei de întreținere.

La data de 03 iulie 2017, Ilinca Gladciuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece au fost aplicate eronat normele de drept material și, anume, prevederile art. 76 și art. 110 din Codul familiei, precum și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importate pentru soluționarea corectă a cauzei.

Invocă că, conform prevederilor art. 110 din Codul familiei, instanța judecătorească este în drept să modifice quantumul pensiei de întreținere doar în cazul în care starea materială sau familială a uneia dintre părți s-a schimbat, fiind luate în considerare și alte circumstanțe importante ale părților, însă, pe parcursul examinării cauzei n-au fost stabilite careva circumstanțe, care să confirme schimbarea esențială a stării materiale sau familiale a intimatului în raport cu situația care exista la data de 16 ianuarie 2013, când a fost pronunțată hotărârea judecătorească cu privire la încasare a pensiei de întreținere a copilului în mărime de 1/4 din tot felul de venit lunar.

Consideră că, faptul că, intimatul nu este angajat în câmpul muncii și nu are alte surse de venit nu poate servi drept temei pentru eliberarea acestuia de obligația de achitare a pensiei de întreținere în mărimea prevăzută de lege.

Relevă că, conform prevederilor art. 76 alin. (2) din Codul familiei, quantumul sumei bănești fixe încasate în conformitate cu alin. (1) se determină de instanța judecătorească, ținându-se cont de starea materială și familială a părților, de alte circumstanțe importante și păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Astfel, susține că, instanța de apel la stabilirea pensiei de întreținere în sumă fixă era obligată să țină cont de faptul că, intimatul în ultima perioadă de timp a achitat o pensie de întreținere a copilului minor în sumă de circa 1 300 lei lunar, iar reducerea quantumului pensiei de întreținere până la suma de 800 lei lunar lezează în mod substanțial dreptul copilului la un nivel decent de asigurare materială.

Consideră că, instanța de apel la pronunțarea deciziei n-a luat în considerație faptul că, ea nu este angajată în câmpul muncii, se ocupă de îngrijirea copilului, are probleme de sănătate și nu are nici o sursă de venit, mai mult, nu are în proprietate casă de locuit sau alte bunuri de valoare, dar locuiește la părinții săi, care sunt pensionari și nu au capacitatea de a-i acorda ajutor material.

La fel, invocă că, instanța de apel nu a luat în considerație nici faptul că, cheltuielile pentru întreținerea unui copil sunt mari, iar minimumul de existență stabilit de organele de statistică nu reflectă realitatea, mai mult ca atât, copilul minor suferă de o boală gravă și are nevoie de un tratament și îngrijire specială, ceea ce, de asemenea, necesită cheltuieli suplimentare.

Afirmă că, instanța de apel stabilind mărimea pensiei de întreținere a copilului minor în sumă fixă de 800 lei lunar, a neglijat dreptul copilului de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală,

spirituală, morală și socială, încălcând, astfel, prevederile art. 27 din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, recurenta a recepționat copia deciziei instanței de apel la data de 06 iunie 2017 (f. d. 88), iar cererea de recurs a fost depusă de către aceasta la data de 03 iulie 2017 (f. d. 96).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Ilinca Gladciuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Ilinca Gladciuc asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Ilincăi Gladciuc ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ilinca Gladciuc se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătoria

Iulia Sîrcu

Luiza Gafton

Mariana Pitic